[Gert Petersen]

handlingerne. Jeg siger udtrykkelig »midt i et forhandlingsforløb«, for det var ikke andet end en mekanisk afgørelse, man havde truffet på et tidligere tidspunkt: ved udgangen af 1983 skulle disse raketter udstationeres så at sige uden hensyn til, hvordan forhandlingerne forløb, og på det tidspunkt var man nået frem til det laveste tilbud fra sovjetisk side, nemlig til et tilbud om at gå ned til 120 SS-20 raketter på den sovjetiske side, hvilket ville have ført til et lavere sovjetisk raketniveau i mellemdistancevåben, end vi har levet med i Europa – forholdsvis fredeligt – siden 1963-64, og det blev fejet til side ved, at NATO absolut skulle starte denne udstationering.

Jeg forstår udmærket godt, at socialdemokratiet, som havde støttet dobbeltbeslutningen i sin tid, dengang sagde: denne forvaltning af dobbeltbeslutningen kan vi ikke acceptere. Det var baggrunden for, at det danske folketings flertal i december måned sagde nej til udstationeringen. Det synes jeg hr. Kofod-Svendsen glemmer.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg må spørge hr. Gert Petersen, hvad han lægger i begrebet ensidigt, om hr. Gert Petersen ikke er bekendt med, at på det tidspunkt, da de vestlige missiler blev opstillet, blev der samtidig opstillet – og var for øvrigt blevet opstillet gennem lang tid – lignende missiler på østlig side. Det er derfor, jeg spørger: hvad mener hr. Gert Petersen med ensidigt?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Han mener for det første, at Europa siden 1964 havde levet uden mellemdistanceraketter på det vesteuropæiske område, selv om Sovjetunionen havde opstillet 600-700 SS-4 og SS-5 raketter, og det gjorde Europa, fordi vi havde fået tildelt 4-5 atom-u-både udstyret med i første omgang Polaris-, i anden omgang Poseidonraketter, fået dem tildelt af USA, overladt til NATOs øverstkommanderende i Europa, og man sagde: disse raketter opvejer den sovjetiske udstationering.

For det andet mener jeg dermed, at dengang i 1960erne, da man diskuterede en raketudstationering i Europa, blev det udtrykkelig sagt fra vesttysk side: vi vil ikke have mellemdistanceraketter på vores jord. Det er en for farlig provokation. Og det er så det, NATO begynder på i 1983 – det, som man 20 år tidligere havde sagt nej til, fordi det blev opfattet som en for farlig provokation – samtidig med at NATO stadig væk råder over disse atom-u-både, som skulle opveje de sovjetiske SS-4 og SS-5 raketter, og som naturligvis også kunne opveje de sovjetiske SS-20 raketter.

Derfor siger jeg, der er tale om et ensidigt skridt fra NATOs side, som oven i købet kommer midt i et forhandlingsforløb, hvor der var alle muligheder for at få reduceret det sovjetiske raketantal.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg forstår nu, at hr. Gert Petersen opfatter »ensidig«, som når én gør noget, én ikke har gjort tidligere. Det er vist ikke i overensstemmelse med Ordbog over det Danske Sprog. Den står derovre, hr. Gert Petersen!

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, udenrigsministerens forsøg på at fastlægge begrebet »ensidig« i denne sammenhæng er gjort på en overordentlig polemisk måde. Det, der er tale om, er, at man opstiller disse krydsermissiler og Pershing II-raketter ganske klart på tværs af modpartens ønske. Det må udenrigsministeren da erkende: deri ligger det ensidige.

Men i en situation, hvor man opstiller raketter, som på seks minutter kan nå de centrale sovjetiske kommandocentre, ændres faktisk hele situationen for Sovjetunionen, der sættes over for en dødsensfarlig trussel netop i kraft af dette overordentlig ensidige skridt. Det var det, som altså ikke alene var ensidigt, men også noget nyt i den samlede udvikling, et nyt aggressivt skridt set fra et sovjetisk synspunkt og med rette set som aggressivt fra et sovjetisk synspunkt. Deri lå det stærkt ensidige.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Naturligvis er der tale om ensidighed, når grunden til, at man ikke har taget dette skridt tidligere, har været for det første, at man klart sagde: det vil være uklogt, det vil